

ДЖИЛЛ СІМС

ЧОМУ МАТУСЯ ЧАСТО МАТІРКУЄ

Щоденник
виснаженої мами

Переклала з англійської
Вікторія Зенгва

Харків
Моноліт
2020

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗМІСТ

ЛИПЕНЬ	7
СЕРПЕНЬ	17
ВЕРЕСЕНЬ	45
ЖОВТЕНЬ	89
ЛИСТОПАД	123
ГРУДЕНЬ	163
СІЧЕНЬ	231
ЛЮТИЙ	249
БЕРЕЗЕНЬ	275
КВІТЕНЬ	297
ТРАВЕНЬ	313
ЧЕРВЕНЬ	327
ЛИПЕНЬ	353
ПОДЯКИ	365

ЛИПЕНЬ

18 липня, понеділок

Залишився тиждень до початку літніх канікул. І я страшенно заздрю батькам із «Чудової п'ятірки»*: мало того що мама і тато Джуліана, Діка й Енн за просто за найменшої нагоди полишали своїх діточок на тітоньку Фанні та дядечка Квентіна, так ще й тітонька Фанні без вагань спроваджувала підлітків на острови, причали та бухти, що АЖ КИШЛИ ЗЛОЧИНЦЯМИ, ЛИХОДІЯМИ ТА КОНТРАБАНДИСТАМИ, щоб дядечко Квентін мав змогу спокійно працювати над своїми винаходами. Я частенько розмірковую, чи можна мені вчинити так само, адже ж одного разу я *винайшла* шикарний застосунок, що певний час приносив купу грошей (попри те що світ застосунків мінливий: про сьогоднішні хіти завтра забувають, і ніхто їх більше не купляє). Упевнена, що мені, імовірно, вдалося би це знову, якби я змогла просто відправити дітей жити на вулицю і дозволити їм здичавіти за літо (а ще припинила метушитися без діла і жертви печиво).

* Серія «Чудова п'ятірка» (*The Famous Five*) належить перу Енід Мері Блайтон, складається з 21 романа. Головними персонажами в них виступають чотири підлітки і пес. Українською, на жаль, романи не перекладені. За версією ВВС, серія входить до п'ятірки найкращих книжок, які варто почитати дітям. (*Тут і далі, якщо не зазначено інше, прим. ред.*)

Наскільки я пригадую, винаходи дядечка Квентіна ніколи не були прибутковими, саме тому він і тітонька Фанні жили бідно і мусили доглядати за своїми здичавілими племінниками, що робить удвічі несправедливішим те, що зараз мене закидали би камінням, якби я просто дала своїм дітям велосипед і пакет із сандвічами першого ж дня літніх канікул і наказала не повертатися додому до початку навчального року. Розумієте, Джейн уже одинадцять, тобто вона навіть старша за героїв «Чудової п'ятірки». Одного разу я задумливо запропонувала їй такий варіант, саме посеред нашої чергової сварки щодо того, чому їй досі не можна вести акаунт в інстаграмі; донька заявила, що мої погрози протизаконні, і вона зателефонує в службу захисту дітей, якщо я ще колись порушу це питання.

Мене особливо засмучує марнування літніх канікул. Саме тому я читаю Пітерові книжки про чудову п'ятірку, попри те що це відбувається дещо проти його волі і він щовечора повідомляє, що краще б подивився ютубера DanTDM, ніж терпіти ще один розділ з неперевершеними жартами Енід Блайтон, пустощами і псуванням планів звичайних мерзенних кримінальних типів. Джейн рішуче і безапеляційно відмовилася брати участь у таких дитячих забавах, як читання на ніч, тож ми дійшли, як на мене, дуже мудрого компромісу: вона пообіцяла, що читатиме щось сама. Однак уже після другого розділу заявила, що Енн із Зелених Дахів — дурна і нудна, навіщо їй постійно базікати про уяву. Такого я не витримала і заволала, що Джейн народилася бездушною і що її точно підкинули мені в пологовому будинку, бо моя дитина не могла би так сказати про Енн Ширлі. Зараз я удаю, що не помічаю, як донька дивиться відео про накладання макіяжу на ютубі замість того, щоб блукати чарівними провулками Авонлеї з Гілбертом Блайтом (до речі, я би від цього у жодному разі не відмовилася).

Однак Пітерові, на відміну від Джейн, таки не вдалося зломити мій дух, тож я досі примушуюю його сідати зі мною

і вирушати в увяну подорож островом Кіррін. Припускаю, що він скористається хімічною зброєю, аби уникнути цих наших сеансів читання, принаймні я можу заприсягтися, що коли він мусить сидіти і вислуховувати моє читання, то пердить набагато більше, ніж зазвичай. І це не порожні слова, адже Пітер одного разу гордо заявив, що вчительку занудило від запаху його газів. Доводиться скорочувати процес читання вдвічі, бо в мене сльозяться очі.

Теоретично це літо має бути менш виснажливим для мене, ніж попередні, через моє, можливо, сумнівне рішення три місяці тому звільнитися з роботи за власним бажанням. У мене були великі плани стати провідною розробницею ігор і застосунків після створення проекту, який я назвала «Чому матуся хоче напитися», два роки тому. Я сприйняла надмірний заробіток від продажу того застосунку як чудову нагоду сформувати фінансову подушку на період, доки винаходитиму нову хітову гру. Коли я звільнялася зі старої роботи, то просто фонтанувала безліччю свіжих ідей і була упевнена, що потрібен лише час, аби реалізувати щось по-справжньому прибуткове. Але, коли я, власне, спробувала втілити свої ідеї щодо гри чи застосунку, виявилось, що вони трохи... ну, трохи гівняні. А ще я геть не вмію працювати вдома і правильно розподіляти час. Можливо, саме ці фактори певним чином вплинули на мою продуктивність, точніше її відсутність. Але після багаторічних мрій утекти з офісу виявилось, що вдома працювати досить самотньо, що тут ні з ким і словом перемовитися. Я навіть зауважила, що сумую за Джейн із відділу доставки, яка розповідала довгі й каверзні історії про стан свого жовчного міхура. До того ж, коли ти вдома сам на сам усенький день, то їси забагато шоколадного печива. Отже, я не лише не змогла досягнути професійних вершин, не тільки відчула себе самотньою, а ще й конкретно роз'їлася, і тепер лякаюся розмірів своєї дупи щоразу, як ненароком побачу її в дзеркалі. Я почуваюся

як персонаж із серії тих дитячих книжок-картонок «Це не моя дупа, вона занадто велетенська...».*

Хай там що, з наближенням літа я зарезервувала місця у спортивних таборах, зателефонувала няням і домовилася про складні схеми догляду за дітьми з друзями, щоб організувати своїм малим хоч якусь подобу занять протягом канікул і отримати нагоду попрацювати, уникаючи мегавитрат. Ясна річ, врешті-решт, велетенські суми грошей таки будуть витрачені, оскільки влітку діти вимагатимуть розваг, а ще раз по раз проситимуть їсти, залишаючи мені тільки гадати, як же вони витримують у школі, коли не можуть щохвилини випрошувати їжу, наче голодні шпаченята із роззявленими дзьобами.

22 липня, п'ятниця

І от вони готові до літа! Увесь тиждень діти поверталися зі школи, пригинаючись від ваги папок із купами пошарпаних зошитів та затяганих поробок, рясно залитих глітером. Усе це тепер припорошиться пилом на горищі мого будинку, але має зберегтися для нащадків, бо, за словами Джейн, «Коли я стану відомою блогеркою, мамо, це коштуватиме цілий статок!». Мені важко уявити, що посередня репродукція «Соняшників» Ван Гога авторства Джейн, точнісінько така сама, як роботи решти її однокласників, колись матиме якусь цінність для когось, окрім мене. Але, здається, я розтопчу їхні мрії і зруйную дитинство, якщо викину хоч щось із цього у сміття. Ясна річ, я щовечора потай беру по кілька таких поробок і викидаю їх у сміттєвий бак на вулиці, запевняючи своїх діточок, що все любовно зберігається на горищі.

Пітер також приніс додому своє домашнє завдання на літо — маленьку рослинку, котру треба доглядати на канікулах, щоб

* Серія дитячих книжок-картинок «Це не мій...» (Прим. пер.)

вона росла й буяла ще й протягом наступного навчального року. Чудово. Я маю кепський досвід роботи з рослинами. Навіть кактуси зморщуються і засихають від дотику моїх чорних пальців. Я запитала Пітера, чи знає він, що це за рослина, щоб у разі потреби швиденько придбати заміну. Пітер був радий повідомити: «Це зелена рослина, мамочко». Не знаю, яким чином це допоможе, коли я прочісуватиму всі садові центри в околиці з висохлою гілочкою для впізнання. Можливо, це моя розплата за те, що я, взявши додому на вихідні хом'яка з нашого класу, випустила його на волю. Мені тоді було дев'ять. Моя мати оббігала всі зоомагазини в пошуках схожого улюбленця, оскільки Ганнібала відтоді ніхто більше не бачив. Кілька років по тому мама присягалася, що чує, як він шкребеться вночі, але, гадаю, вона це говорила тільки для того, щоб я припинила рюмсати, бо я саме вгледіла, як Альфонсо, її лихий сіамський кіт, самовдоволенний, як ніколи, облизував щось схоже на хутро хом'яка.

25 липня, понеділок

Перший день канікул. Гадаю, могло бути й гірше. У дитинстві в мене була книжка «Перший день канікул» про пінгвінів-хуліганів, які поцупили мотоцикл, поїхали кататися і розбили його (і гадки не маю, навіщо пінгвінам красти мотоцикли), принаймні сьогодні ніхто не крав авто і тварини не каталися на транспорті. Натомість усі квиснули.

Я сьогодні взяла вихідний, гадаючи, що буде добре для дітей, якщо першого дня канікул ми що-небудь зробимо гуртом. Джейн вимагала піти в кіно, Пітер жадав лазерний квест. Я відхилила обидві пропозиції, наполягаючи, що ми маємо зробити щось корисне і веселе. А ще у рамках складних заходів догляду за малечею до нас завітали найкращі друзі дітей Софі та Тобі, донька і син мого приятеля Сема (Сем — татусь-одинак, тож має найбільше проблем із доглядом за малими